

vilde stille Endringsforslag, idet de fleste Punkter, som ere berørte, ganske vist under en mundtlig Forhandling vilde kunne blive fuldstændigt klarede. Jeg troer derfor, at den heldigste Maade at fremme Sagen paa er at lade den gaae umiddelbart til 2den Behandling.

Sjæbning: Spørgsmaalet om Udvalg eller Iffe-Udvalg er i nærværende Dieblik mere ligegyldigt, thi Forsamlingen bliver jo ikke hævet; den vedbliver at bestaae, og et Udvalg, der nu blev nedfat, vilde have den hele Mellemtid til at arbejde i. Det kunde altsaa forberede denne Lov til Fremlæggelse, umiddelbart efterat Møderne igjen begynde, og i en langt fuldstændigere Form, saaledes at der ikke foresindes det Mindste ved at lade Sagen gaae til et Udvalg, medens det muligen vilde fremme den. Dette Spørgsmaal skal jeg imidlertid lade ligge, og jeg skal heller ikke gaae ind paa de andre Spørgsmaal, der have foreligget i den senere Deel af Forhandlingen, eftersom flere af dem henhøre til Lovens Mechanisme, som dog senere maa undergaae ikke faa Forandringer, isald den skal træde i Virksomhed. Saaledes som den nu er beskaffen, vil den findes at knage ganske overordentlig, før den kommer til at gaae; den er ikke beqvem til Brug. Det er ikke beqvemt, at der er een ledende Dommer med to smaa Mænd ved Siden, som bethde overmaade lidt; det er ikke beqvemt, at man gennem Spørgsmaalssystemet søger at blande to Ting sammen, som man ved Rævningeretten skulde see at faae sondrede, og hvori netop Banfælsigheden ved det nærværende Retssystem ligger, nemlig Forbrydelsens juridiske Betydning og Kjendsgjerningens Erkjendelse. Man skal til Rævningerne lægge faa lidt som muligt Andet end netop Kjendsgjerningernes simple Erkjendelse, thi det er deres Natur at kjende derom, og det er Unatur for dem at skulle gaae ind paa specifique Undersøgelser af meget fine Distinctioner, som kunne forelægges dem i Form af Spørgsmaal,

der ofte blive mere forvirrende end oplysende. Jeg skal heller ikke gaae nærmere ind paa et tredie Punkt, som har foreligget her i de sidste Dieblik, nemlig hvorvidt man skal behandle de mindre Sager for Jurydomstolene eller ikke, og hvorvidt man skal bruge Forhør. Jeg troer, at, saalænge den efter min Mening feilagtige Regel er almindelig gjældende, som nu gjælder, og som ikke er gaaet ganske bort i det nye Straffelovudkast, nemlig at Straffen stiger efter Gjentagelsen af Forbrydelsen, uden væsentligt Hensyn til, om denne er bleven af en anden Veffaffenhed end første Gang, vil man bestandig være i Forlegenhed med Forhørsystemet og Behandlingen af mindre Forbrydelser. Naar man vil tage Verden ganske simpelt, som den er, vil man finde, at der er en stor Mængde Mennesker, som uden stor Vættænkning begaae smaa Forbrydelser, men som hverken have Hjerte, Mod eller Kraft til at begaae store. Disse Mennesker, hvis Levebrød det er at begaae smaa Forbrydelser og affone dem i Fængsler, udgjøre en heel Klasse for sig, med hvilke man overmaade let kan komme tilrette. Man lader dem ganske simpelt gaae til en Jury og spørger dem der, om de vilde erkjende sig skyldige eller ikke. De kunne godt beregne, hvorlænge de skulle have deres gode Fangekost, de behagelige Celler at leve i og alt det øvrige behagelige Virtschaft; dermed gaaer den Tid, de komme ud igjen, de have sparet sig en lille Arbeidspenge sammen, hvorfor de maaskee gjøre sig en lystig Aften, og derefter begaae de atter en lille Forbrydelse. For deres Skyld at paalægge Staten deels en vidtløftig Undersøgelse — thi naar der bliver Spørgsmaal om at komme i Fængsel paa lang Tid, søge de at skjule Forbrydelsen —, deels et kostbart Underhold i Fængsler, er en overordentlig stor Feil. Samfundet bliver ikke i mindste Maade mere usikkert, fordi der gaaer Folk omkring, som stjæle Urtepotter paa Gravsteder, end om de komme i Fængsel, og, som Forholdet nu er, kan man for 3—4 Gange at stjæle Urtepotter komme til, inden man dør, at